

med Hensyn til Indtægter og Udgifter og ikke heller nogen større Kassebeholdning, og aligevel gik man til langt større Jærnbaneanlæg, uden at der var Tale om at skaffe Pengene til Bejse ved Statslaan. Men naar nu Forholdet er det, at de Jærnbaner, som der kan være Tale om, at Staten skal bygge — den kan overlade det i stort Omfang til private med Understøttelse væsentligst fra Kommunerne — i Virkeligheden ere saa i Sammenligning med tidligere, og man saa ikke netop vil klumpe dem sammen paa eet eller to eller tre Aar, men vil indføre en fornuftig Rækkefølge mellem dem, saaledes at man giver dem et vist Præg med Hensyn til Tiden, den ene efter den anden, fordeler dem over en passende Marvækte, saa bliver til visse det Beløb, der kan udtræves af Statskassens løbende Indtægter eller Overskud ikke større i Fremtiden, end at det meget godt kan overkommes. Det eneste, der kan være Tale om, er, naar vi skulle ind paa de kjøbenhavnske Jærnbaneforhold; det vil mulig, som en æret Taler ophyste i Gaar, løbe op til 20 Mill. Kroner — det vide vi ikke, den Sag har været saa længe, den maa vel snart komme — da vil jeg indrømme, at naar der er Tale om et saa stort Greb, saa kan det være, at vi maa se at blive enige med Regeringen om, hvorledes Pengene skulle staffles til Bejse; men den Slags Smaabaner, som her er Tale om, medfører ikke den mindste Nødvendighed for, at vi her skulle slaa et Princip fast og oven i Købet et saa slet Princip som at bygge Jærnbaner paa Gæld. Men skulde man endelig til at slaa et saadant finansielt Princip fast, maatte vi dog have en ganske anden Vejledning og kunne se ganske anderledes klart i vor hele finansielle statsretslige Stilling, end vi gøre for Øjeblikket. Vi have intet hørt fra den højtærede Finansminister, vi have ingen Oversigt faaet, vi have ikke den sjærneste Tanke om hans fremtidige Finanspolitik; vi vide kun, at paa Toldloven vil han have Overskudet til at blive det samme som tidligere, ingen Forandring i det gamle. Vi vide, at han i Fjor havde Tanke om at skaffe Staten en betydelig forøget Indtægt ved en Brændevinskat; vi vide, at i Aar har han abandonneret den Tanke med en mærkelig Respekt for visse Valgresultater, fordi Erfaringen ved sidste Valg viste, at en stor Mængde Mennesker var for den billige Snaps. Den Sag er nu kastet bort, ligesom Forsvarssagen i sin Tid blev henlagt, fordi man ikke kunde komme videre med den. Men hvad jeg navnlig savner her, er en Udtalelse fra den højtærede Finansministers Side om, hvorledes Regeringen stiller sig

med Hensyn til andre Udgifter, og navnlig med Hensyn til de Udgifter, der i saa høj Grad have lagt Beslag paa Statskassen i de senere Aar, nemlig de militære Udgifter. Er det Mening, at der skal anvendes vedvarende Millioner paa Millioner paa militært Byggeri, Fæstningsbyggeri? Hvorledes tænker den højtærede Finansminister sig, at disse Penge skulle staffles til Bejse? Er det den højtærede Finansministers Hensigt og Regeringens Hensigt vedvarende at tage disse Penge og disponere over Statens Midler uden Rigsdagens Bevilling? Alt dette saa vi ikke det mindste at vide om, samtidig med at man forlanger af os, at vi skulle slaa et saadant stort finansielt Princip fast som det, der her foreligger. Det er jo klart, at den eneste Grund, hvorfor man nu kommer og stiller en saadan Fordring til os, er den, at Statskassens Beholdning i den senere Tid, i de provisoriske Aar, er bleven forringet vistnok med 35 Millioner Kroner, som min ærede Sidemand sagde. Havde vi de 35 Millioner endnu i Kassen, saa var der intet Menneffe, som tænkte paa at forlange, at vi ved saadan en Stump Jærnbane som denne skulde indlade os paa Statslaan. Lad Fortiden for Øjeblikket være, hvad den vil; men lad os saa noget at vide om Fremtiden. Lad os saa at vide, om det fremtidige er Mening, at der kun skal bygges Jærnbaner paa Gæld, ved Laan, for at man kan have Penge disponible til paatænkte militære Udgifter. Naar jeg nu ser den højtærede Finansminister træde ind, vil jeg formulere mine Spørgsmaal saaledes, forinden jeg vil stemme for § 7: Er der flere Udgifter til de militære Budgetter, og hvor meget vil det løbe op til? Hvorledes tænker den højtærede Finansminister, at de Penge skulle staffles tilbejse, og er den højtærede Finansminister, er Regeringen villig til at give Løfter og Garantier for, at de Penge ikke tages uden Rigsdagens Bevilling? Saa længe vi ikke saa Svar paa de Spørgsmaal, vil jeg og mine Meningsfæller ikke stemme for det finansielle Princip, som her fordres indsat paa denne Jærnbanelov.

Det som den højtærede Indenrigsminister har anført til Støtte for dette nye finansielle Princip, dette Laansystem, forekommer mig rigtignok meget svagt og langt fra at have den Vægt, som den højtærede Indenrigsministers Ord ellers plejer at have, og hans Ord vare meget lidt oplysende for os. Den højtærede Indenrigsminister har sagt, at han fandt det naturligt at gøre Laan til Jærnbaner; det Støn have vi ikke hidtil haft; vi have fundet det unaturligt at laane til Jærn-